

Δὲ θυμᾶμαι νὰ ἐπαιξα μὲ ἄλλα παιδιὰ. Ἡ μητέρα μου κέρβερος. Ποῦ νὰ μ' ἀφίσει νὰ θῶ ἔξω ἀπ' τοῦ σπιτιοῦ μας τὴν πόρτα. Καὶ δὲν τὴν ἀδικῶ. Κάποτε ποῦ ἀπομακρύνθηκα γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ κοντὰ τῆς στὸ δρόμο, πλησίασα μιὰν ἀναμμένη φουφοῦ, ἄρπαξε ἢ τσίτινη ποδιά μου φωτιά, κι ἔμεινα μῆνα ὀλόκληρο στὸ κρεβάτι ὥσπου νὰ γιατρευτεῖ ἔνα ἔγκαυμα στὸν ἀριστερὸ μου μηρό. Ἄλλὰ καὶ πρὶν ἀπ' αὐτό, τριῶν χρονῶν μόλις, γλίστρησα στὸ μαρμαρένιο κεφαλόσκαλο τῆς εἰσόδου τοῦ σπιτιοῦ μας στὴ Σύρα, κ' ἡ κώχη του μοῦ ἀνοίξε σὲ δυὸ τὴν ἐπιδερμίδα στὸ μέτωπο. Μοῦ ἔρραψαν τὴν τομή, μὰ ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς μέρες, πέφτοντας πάλι, ξανάνοιξε πρὸς μεγάλη λύπη τῆς μητέρας μου, ποῦ μ' ἔβλεπε τώρα σημαδεμένο γιὰ πάντα!

Ὡς παιδί δὲ νομίζω νὰ ἤμουνα ἄταχτο. Οὔτε πηδοῦσα, οὔτε χαλοῦσα τὰ ἐπιπλα, οὔτε ἔσπαζα γυαλικά. Πάντως δὲ θυμᾶμαι νὰ μὲ εἶχαν μαλώσει γιὰ σκανδαλιές. Ἄλλωστε τὴ μητέρα μου δὲν τὴν ἐνοχλοῦσα οὔτε μὲ κλάψες οὔτε καὶ μὲ παράλογες ἀπαιτήσεις. Ἐμένα μοῦ ἄρεσε ν' ἀποτραδιέμαι σὲ μιὰ γωνιά καὶ νὰ παίζω μόνος. Ἐγὼ δὲ ζητοῦσα τουφεκάκια, σφυρίχτρες, ροκάνες. Αὐτὰ ἔλα δὲ μοῦ ἔλεγαν τίποτα. Ἐγὼ ζητοῦσα μολύβια χρωματιστὰ καὶ χαρτί. Καὶ ἡ μόνη μου διασκέδαση ἦταν νὰ ζωγραφίζω πλοῖα. Οὔτε βάρκες, οὔτε μαοῦνες, ἀλλὰ πλοῖα καὶ μόνο πλοῖα. Αὐτὰ μιλοῦσαν στὴ φαντασία μου. Μὲ τὰ γερτὰ φουγάρα τους καὶ τὶς ἀτέλειωτες σειρὲς τῶν φινεστρινιῶν τους. Κι ὡς πρότυπό μου δὲν εἶχα μόνο ἐκεῖνα τὰ θεόρατα ποῦ ἔβλεπα στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ, μὰ προπάντων τὰ θαυμάσια ὁμοιώματά τους ποῦ ἔφτιαχναν τὰ μεγάλα παιδιὰ καὶ τὰ περιφέρανε μὲ καμᾶρι στὶς γειτονιές, λέγοντας ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι τὰ κάλαντα. Καμμιά λεπτομέρεια δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὰ περίφημα ἐκεῖνα τῆς Πρωτοχρονιάς. Μῆτε καὶ ἡ θάλασσα, λουλάκι πᾶνω σὲ θαμβάκι!

Ἐνα ἄλλο παιχνίδι ποῦ μοῦ ἄρεσε ἦταν τὸ στόλισμα τῆς κάμαράς μου μὲ σημαιοῦλες πολύχρωμες. Πρότυπό μου ὁ σημαιοστολισμὸς τῆς ἀγορᾶς κατὰ τὶς ἐορτάσιμες μέρες τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα. Ἐλεγα τῆς μητέρας μου καὶ μοῦ ἀγόραζε χρωματιστὲς κόλλες χαρτιοῦ. Ἀπ' αὐτὲς ἔκοβα μ' ἕνα φαλίδι κι ἔκανα διάφορες σημαιοῦλες, κι ἀφοῦ τὶς στερέωνα μὲ ἀλευρόκολλα πᾶνω σὲ σπάγγους, τὶς κρεμοῦσα ὅσο μποροῦσα ψηλότερα. Καὶ ναὶ μὲν ἔλειπαν τὰ σφαγμένα τ' ἀρνιά μὲ τὰ χρυσαφένια ποικίλματα, μὰ ἐκεῖνο ποῦ ἐνδιέφερε κυρίως ἐμένα ἦταν ἡ ἐορτὴ τῶν χρωμάτων!

Τίμος Μαλάνος, Ἄναμνήσεις ἐνὸς Ἀλεξανδρινοῦ, Ἀθήνα, 1971.